YÜZ KARASI

«Değersiz sebebler göstererek, önemsiz hükm vermeğe kalkışan, kendi yüzkarasını ortaya koyar»

Yazan ve Neşreden

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

Onbirinci baskı

IŞIK KITABEVI

Darüşşefeka Cad. No. 72 P.K. 35

Fatih - İstanbul

Telefon : 21 82 27

1 9 7 7

(SEÂDET-İ EBEDİYYE) KİTABININ SAYIN OKUYUCULARINA

Allahü teâlânın lütfü ve ihsanı ile, (SEÂDET-İ EBEDİYYE) kitabı her tarafa yayılmakda, okuyucuları artmakdadır. Kitabın; kültürlü, tahsilli, bilgili, temiz gençler tarafından kapışıldığını, okuyuculara fâideli olduğunu, konuşmalardan ve mektûblardan anlamakla, Rabbime nasıl şükr edeceğimi bilemiyorum. Ard fikrli, kötü düşünceli, câhil, sapık kişilerin kitâblarıma gölge düşürmeğe kalkışmalarına hiç üzülmüyorum. İslâm düşmanlarının dünyâ çıkarları arkasında koşanların,kitâblarıma saygılı olacakları, elbet düşünülemez. İyi işler, iyilere; kötü işler, kötülere tatlı gelir. Her kuş, gülü, bülbül gibi beğenmez. Müslimânların, hakkı ve doğruyu öğrenmek istiyenlerin; sinsi düşmanlara ve onların yalan ve iftiralarına aklanarak, din âlimlerinin yazılarını, Allahü teâlânın razı olduğu, beğendiği bilgileri okumakdan mahrum kalacaklarını düşünerek üzülüyorum.

(Seâdet-i ebediyye) kitabımın önsözünde bildirdiğim gibi; kitâbda, kendi düşüncem, şahsî görüşüm hiç yokdur. Yirmi seneden fazla, gece-gündüz uğraşarak, yüzlerce kıymetli kitâbdan topladığım ve terceme etdiğim bilgilerden meydana gelmişdir. Yüce islâm âlimlerinin yanında, bilgisi düşüncesi ve aklı, hiç denecek kadar pek az olduğunu iyi anladığım bu fakirin, kendi noksan görüşlerini, bu kitâbdaki seçilmiş yazılar arasına karışdırmasının, inci dizisine, merkebin mavi boncuğunu sokuşdurmağa benziyeceğini, çok şükr anlıyabilmiş bulunmakdayım. O büyüklerin yazılarını açıklarken

noksan kalmış olabilen yerleri; bilgili, insaflı müslimânların, dedikodu mevzû'u yapmıyarak, bu âciz fakîri îkâz buyuracaklarını beklemekdeyim. (Seâdet-i ebediyye) kitabını hazırlamak için çekdiğim emeklerin ve hüsn-i niyyetimin bir vesikası da, kitabın başında sureti bulunan, sâbık kadıköy müftîsi, merhum, faziletli Ahmed Mekkî efendinin, lutf buyurdukları takrizleridir. Din kardeşlerimden bugüne kadar aldığım îkâz ve istîzâh mektûblarının çoğunu cevâblandırarak kitâbda kapalı, eksik görülen yerleri açıklamağa çalışdığım gibi, bunları, sonraki baskılara da ekledim. Bu suretle, kitabımın dahâ fâideli olmasına hizmet eden âlîcenâb zevata teşekkür ve düâ etmeği, kendime şerefli bir vazife biliyorum. Her soruyu değerlendirmek, karşılıklı fâidelenmek ve soru sâhiblerine teşekkür etmek âdetim olduğu hâlde; son günlerde, kitâbımdaki ba'zı konular üzerinde yürütüldüğünü işitdiğim mütâleaların ilmî değerden yoksun olduklarını görerek, bunların ehliyyetsiz kaynaklardan çıkmış olduklarına inanıyorum.

Kitabımı iyi okumadan, hattâ görmeden, en geniş ve en ince din bilgileri için, **(Kitabın yazarı demiş, yanlışdır)** gibi iftira şeklindeki dedi koduları aşağıda yazmağı ve her birini değerlendirmeği uygun gördüm.

Kitâbımdaki vesikaları örtbas ederek ve kendileri hiçbir vesika göstermiyerek, islâm âlimlerinin hükmlerini, fetvalarını küçümsiyenlerin, Ehli sünnet düşmanı, sapık kimseler oldukları kanâ'atindeyim. Bunların sözlerini ve kendilerine verdiğim cevâbları dikkatle okuyarak, temiz vicdanlarından gelen insaflı hükme göre

davranmalarını, sayın okuyucularımdan rica ederim. Din bilgilerini, **(Ehl-i sünnet)** âlimlerinin kitâblarından öğrenmeyip, etiketi ve şöhreti ne olursa olsun, din câhillerine aldanmakdan Allahü teâlâya sığınırız:

1 **— (Vakt girmemiş şübhesiyle, iftarı te'hîr etdiriyor. Fekat, nemâzı kıldırıyor. Vakt. nemâz için de şart olduğuna göre, böyle bir fark yapmak hatâdır)** diyorlar.

Kitabımda bunun **se**bebi ve cevâbı uzun yazılıdır. Bu cevâbları da söyleselerdi, ilm adamına yakışacak bir değer taşırdı.

2 — (Dört mezhebin kelâm kitâbları aynı olup. fıkh kitâbları başkadır sözü de ilmî olmakdan uzakdır) diyorlar.

Hâlbuki, bu sözümü, diğer bütün yazılarım gibi, islâm âlimlerinin kitâblarından aldım. **(Milel ve Nihal)** kitabının 132. nci sahîfesinde (Ehl-i sünnet ve cemâ'at, usûl-i dînde ittifaklarından sonra, ahkâmı şer'ıyyede ve mesâil-i ictihâdiyyede, ihtilâf etdiler) buyuruyor. Şihristânî hazretlerinin bu sözüne (ilmî olmakdan uzakdır) demek, bir müslimâna yakışır mı?

3 **— (Müsâfir, farzı dört rek'at kılarsa, günâh olur. Tevbe etmezse. Cehenneme gidebilir sözleri de yanhşdır)** diyorlar ve kendi kısa akllarına, düşüncelerine göre cevâb veriyorlar.

Keski bir vesika bildirselerdi, kendilerinden istifâde ederdim. (Dürr-ül-muhtâr) da, 527. ci sahîfede (müsâfirin dört rek'at farzları, iki kılması vâcibdir. Abdullah ibni Abbâs buyuruyor ki, Allahü teâlâ, nemâzı, mukîm olanlara dört rek'at, müsâfir olanlara iki rek'at farz

etdi. Farzı iki kılmak kısa kılmak değildir. Temam, kılmak demekdir). Üç sahîfe sonra (müsâfir, nemâzı dört kılarsa farz iki rek'atda temam olduğu için, selâmı gecikdirmiş olur. Bu ise (esâe) dir. İki rek'at kılmak vâcib idi. Bunu da terk etmiş oldu. Üçüncü ve dördüncü rek'atlar farz olmaz, nafile olur. Nafilenin iftitâh tekbîri vâcib idi. Bu vâcibleri terk etmek de (esâe) olur. Farz nemayı, nafile ile birleşdirmek de, esâedir. Kuhistânî hazretleri de bunu böyle yazıyor ve (esâe) günâh demekdir. Cehennem azabına sebeb olur buyuruyor) diyor. Kitabımda bunları terceme etdim. Bu sözlere yanlışdır damgasını basacak kadar câhil olan mezhebsizlere aldanmamalıyız!

4 — (Mezheb taklidi fetva yoludur. Buradaki takva yolu, kaplama ve dolguları sökmekdir, diyerek müslimânların takılmış dişini sökdürmek istiyor. Gusl babında bundan bahs yokdur. Bunun gusle mâni" olacağından bahs etmemişlerdir. Hattâ, bunun gusle mâni' olmayacağına dâir, müteâhhırînden olan ulemânın fetvaları mevcûddur) diyorlar.

Seâdet-i ebediyye kitabımın yazısı meydandadır. Diş kaplatmak ve doldurtmak iki dürlüdür. Şer'î bir zaruretle diş kaplatmak ve doldurtmak, her mezhebde caizdir. Böyle zaruret olmadan kaplatmak ve doldurtmak, şâfi'î ve mâlikî mezheblerinde yine caizdir. Hanefî ve hanbelî mezheblerinde ise fetva yolu ve takva yolu vardır. Fetva yolu, zarûretsiz diş kaplatan ve doldurtanların, şâfi'î mezhebini taklîd etmesidir. Bu da, çok kolaydır. Gusl abdesti alırken Şâfi'î mezhebine uymağı, gönlünden geçirmekle olur. Bir

Hanefînin, bir ibâdetini fesâddan kurtarmak için, bunu Şâfi'î mezhebini taklîd ederek yapmasının lâzım olduğu, (İbni Âbidîn)'in çeşidli yerlerinde ve (Tahtâvî) de ve (Mîzân-ül-kübrâ) da ve türkçe (Ni'metül-İslâm) kitabında yazılıdır. Ya'nî, bir işi, bir ibâdeti yapmak, bir mezhebe göre zor olursa, bu iş, bu ibâdet, dört mezhebden herhangi birine uyularak kolayca yapılır, insan, işlerini, ibâdetlerini, dört mezhebden dilediğine uyarak yapmakda her zeman serbestdir. Hanefî ve hanbelî mezheblerinde zarûretsiz diş kaplatanlar ve doldurtanlar için takvâ yolu, kaplama ve dolgu dişleri sökerek, bunların yerine, çıkarılabilen diş takmakdır. Hanefî mezhebinin âlimleri dişler ve diş çukurları, zarûretsiz ıslanmazsa, gusl abdesti kabul olmaz buyurmuşlardır. Genel hükmü vermişlerdir. Zaruret olmadan yapdırılan şeyleri bir bir saymağa lüzum görmemişlerdir. Zaruret olmadan diş kaplatanları ve doldurtanları hanefî mezhebine uymağa zorlamak, bunun için de, hanefî mezhebini değişdirmeğe, bozmağa kalkışarak uydurma fetvalar vermek, hakîkî din adamına yakışmaz. Âlimlerin (Sallanan dişleri altın, gümüş ile şed, todbîb etmek caizdir) yazılarını ileri sürerek, diş kaplatmak caizdir diyen din adamına çok şaşılır. Çünki (Şed), tel ile bağlamak, (Tadbîb) de şerid ile bağlamak demek Olduğu **(Dürr-ül-münteka)** da açıkça yazılıdır. Sallanan diş kaplatılamaz. Böyle, olamıyacak ma'nâ vermek, islâm âlimlerine iftira etmek olur. Dişleri tadbîb etmek karşılığı olarak diş kaplatmak diyerek, yanlış fetva vermek, câhilce, şaşkınca bir iş olur. Yâhud, dört mezhebe kıymet vermiyen sapık kimsenin yapacağı şeydir. Şed edilen, tadbîb edilen dişin altına su sızar. Kaplamanın altındaki diş

ise ıslanmaz. Fıkh âlimlerinin yazılarını kendi isteklerine göre değişdiren kimsenin mezhebsiz olduğu anlaşılır. Böyle kimselerin uydurma fetvalarına aldanmamalıdır!

5 — (Kâğıd para ile zekât verilmesi hususundaki sözleri, halkın işlerini güçleşdiricidir. Hanefî mezhebine göre, kâğıd para ile zekât verileceğine dâir fetva verilmişdir) deniliyor.

Kâğıd para hesabı ile zekât nisâbına mâlik olanlar, bu para ile zekât verirler diyenleri ve bunu, kendi görüşleri ve anlayışları ile isbâta kalkışanları işitiyoruz. **(Seâdet-i ebediyye)** kitabına karşı bu gibi sözleri söylemek de, kitabın iyi okunmadığını, fıkh âlimlerinin beyânlarının iyi anlaşılamadığını gösteriyor. Yâhud, kitabım, çeşidli yerlerinde, **(Vehhâbî**)leri ve (**Mezhebsiz)**leri ve **(Dinde reformcular)**ı, rezîl etdiği için ve **(Ehl-i sünnet âlimleri**)nin doğru yolunu savunduğu için, din adamı geçinen birkaç mezhebsizin, bu kitabı lekelemeğe behâne aradıklarını haber veriyor. Şerî'atde para zekâtı diye birşey bildiriîmemişdir. Fıkh kitâblarında **(Emvâl-i bâtma)** zekâtını anlatırken, **(altın ve gümüş zekâtı), (nükûd zekâtı), (mal zekâtı)** gibi kelimeler yazılıdır. Bu kelimeler, zenginlerin, ya'nî nisaba mâlik olanların, altın ile gümüşün ve ticâret eşyasının zekâtını fakirlere vermeleri lâzım olduğunu bildiriyor. Yalnız para olarak kullanılan altının ve gümüşün zekâtı verilir denilmedi. Her sekide olan altın ve gümüşün zekâtı verilir. Kâğıd paraların, (deyn) olan, ya'nî zenginin kendinde olmayıp, başkasında bulunan altınlarını gösteren senedler olduğu **(El-fıkh-u alel-mezâhib-il-erbe'a)** kitabında açıkça yazılıdır. (Deyn'in zekâtı, deyn

olarak verilemez) buyurulmuşdur. Buna nazaran, kâğıd paraların zekâtı, kâğıd olarak verilemiyecekdir. İbâdetleri, fıkh kitâblarına uygun olarak yapmamız lâzımdır. Kâğıd paraların zekâtı, kâğıd para olarak verilemez demek, kâğıd para ile zekât vermemeli demek Bunun ma'nâsı, kâğıd para ile zekât verirken, şerî'ate uyarak vermek, kâğıd para verince, altın vermiş olmak demekdir. Burada da, şerî'ate uymak çok kolaydır. **(İbni Âbidîn**) de ve İbni Nüceym hazretlerinin kitabında bildirdiği gibi yapılır. Bunun nasıl yapılacağını **(Dinde Reformcular)** beşinci baskısında ve **(Seâdet-i ebediyye)** sekizinci ve dahâ sonraki baskılarında geniş olarak bildirdim. Kitabım, yukarıda yazılı konularda ve her konuda, bir işin caiz olmıyacağını bildirmek değil, caiz olmıyan bir işi, caiz olacak şekle sokmak, müslimânlara kolaylık göstermek yolundadır. Fıkh bilgileri akla dayanmakdadır. Ya'nî, akla hitâb etmekdedir. İyi okumak, iyi anlamak lâzımdır. İbâdetler âdetlere uydurulamaz. Âdetlere gore değişdirilemez. Âdetleri, şerî'ate uydurmak lâzımdır. Bu da, çok kolaydır. **(Seâdet-i ebediyye)** kitabı, işte bu kolaylığı göstermek çabasındadır.

6 **— (Se'âdet-i ebediyye kitabının müellifi: Allahü teâlâya tanrı demeğe izn yokdur, ya'nî, tanrı demek günâh olur, diyor. Başka lisanlarda ma'bûd ma'nâsına gelen ve Cenâb-ı Hakka alem olarak ıtlâk edilen (Hudâ) ve (Tanrı) adı ile Allahı yâd etmenin caiz olduğu, Mevâkıf şerhi gibi mu'teber eserlerde tasrîh edilmişdir)** gibi şeyler söyliyorlar.

Önce şunu arz edeyim ki, **(Seâdet-i ebediyye)** deki cümle (Bundan anlaşılıyor ki, Allahü teâlâya tanrı demeğe izn yokdur) diye başlamakdadır. Önce islâm âlimlerinin sözlerini bildirdim. O sözlerden çıkardığım hükmü, ezberden söylenen bir hükm gibi ortaya atmak, kitabın bilgilerini yanlış yaymak isteğini göstermekdedir. Bu da, bu iftiraları, kitabıma düşman olan mezhebsizlerin ortaya çıkardıklarını göstermekdedir. Sözlerine vesika olarak söyledikleri, Seyyid Şerîf-i Cürcânî hazretlerinin **(Mevâkıf şerhi)** kitabına bakdım. Beşyüzkırkbirinci **(541)** sahîfesini terceme etmeği uygun gördüm. Buyuruyor ki: (Âlimlerimizden kâdî Ebû Bekre göre Allahü teâlânın sıfatlarına uygun olup, Ona lâyık olmayan ma'nâlar anlaşılamıyacağı bilinen kelimeleri, Allahü teâlâya ism olarak söylemek caizdir. Bunun için şerî'atin izn vermesine lüzum yokdur. Buna göre, **(Arif)** demek caiz olmaz. Çünki, önce gafil olan kimse sonra arif dur. **(Fakîh)** de denemez. Çünki, sözü iyi anlayıcı demekdir. Anlamadan önce, bilmediğini gösterir. **(Âkıl)** ve **(Fatîn)** de denemez. **(Tabîb)** de demek caiz almaz. Bunlar gibi, Allahü teâlâya yakışmıyan ma'nâları düşündüren her kelime, Ona ism olamaz. Fekat, büyük âlimlere göre, her nasıl olursa olsun. Allahü teâlânın bildirmediği kelimeler, Ona ism olamaz. Doğrusu da budur. Şerî'atin bildirdiği ismler doksandokuz (99) dânedir. Bunlardan ve hadîs-i şeriflerde bildirilen dahâ birkaç ismden başkası söylenilemez). Görülüyor ki, **(Şerh-i mevâkıf)** kitabı, ne Hudâ ve Tanrı ismlerini ve ne de benzerlerini yazmıyor. Tanrı kelimesi, ma'bûd, ilâh yerine kullanılabilir. Meselâ eski Mısırlıların tanrıları öküzdü denir. Bunun içindir ki, Süleyman

Çelebi Mevlidinde (Birdir Allah, Ondan başka tanrı yok) demişdir. Yukarıda terceme edilen yazıya göre, müslimânların, ibâdet ederken de, ibâdet dışında da, Allah ismini bırakarak, yerine tanrı demeleri, asla caiz değildir. Hudâ, kendi kendine var olucu demekdir. Kâdî Ebû Bekre göre, bunun kullanılması caiz olmakdadır.

7 — (Âyeti kerime mealleri, tefsîr edermiş gibi, geniş yazılmış. Açıklamalar, asl metinden parantez ile ayrılmamışdır. Yanlış âyet mealleri de vardır) denildiği de işitiliyor. Seâdet-i ebediyye kitabının, Kur'ân-ı kerîm tercemesi olduğu iddia edilmediği gibi, âyet-i kerîme meali diyerek yazılmış bir şey de yokdur. Çeşidli tefsirlerden alınmış parçalar vardır. Bu parçalar içinde, âyet-i kerîmedeki kelimelerin de bulunacağı bellidir. Bu parçaları görüp de, âyet mealleri yanlış olmuş demek, üzerinde durulacak bir şeydir. Hiçbir âyeti, kendiliğimden tefsîr etmeğe kalkışmadım. Mezhebsizler, sapıklar, Ehl-i sünnet âlimlerinin tefsirlerine, yanlış, bozuk demekdedirler.

8 — **(Müellif şöyle diyor: Sünnetlerin ve nafilelerin söz verilen büyük sevâbları, farz borcu olmıyanlar içindir. Bu görüş hanefî fukahâsının görüşlerine aykırıdır. Hanefî fukahâsına göre, revâtib sünnetlerini ve teravih nemâzlarını, kazâ borcu olanların kılmaları sahîhdir ve me'cûr olur)** deniliyor.

Önce şunu arz edeyim ki, sahîh olmak başkadır, kabul olmak başkadır. Şartları bulunan her nemâz, elbet sahîh olur. Fekat, her sahîh olan ibâdetin kabul olması, ya'nî, buna sevâb verilmesi lâzım gelmez. Meselâ **(Hadîka)** ve **(Berîka)** kitâblarînda **(Bid'at işleyenin**

orucu, haccı, cihâdı kabul olmaz) hadîsi şerifi açıklanırken, bunların ibâdetleri sahîh olur, fekat, kabul olmaz. Ya'nî sevâb verilmez, fâidesi olmaz denilmekdedir. (Alî ibni Ebî Tâlib) hazretlerinin bildirdiği hadîs-i şerîf **(Seâdet-i ebediyye)** de yazılıdır. Bu hadîs-i şerîfde **(Mü'min, tüccara benzer. Tüccar sermâyesini kurtaramadıkça, kâr edemez. Bunun gibi, farzı kılmayıp, kazası olan kimse, kazasını kılmadan nafile kılarsa, boş yere zahmet çekmiş olur. Bu kimse, kazasını ödemedikçe, Allahü teâlâ onun nemâzlarını kabul etmez)** buyuruldu. Hanefî âlimlerinin çoğuna göre, revâtib sünnetlerin hepsi ve teravih nemâzı da. nafile nemâzdır. Bunun içindir ki, Hanefî âlimlerinden, Abdülhak-ı Dehlevî hazretleri, bu hadîsi şerifi açıklarken (Bu hadîs-i şerîf, farz borcu olanların, sünnetlerinin ve başka nafilelerinin kabul olmayacağını göstermekdedir. Sünnetlerin, farzları temâmlayacağını biliyoruz. Bunun ma'nası, farzlar yapılırken, bunların kemâllerine sebeb olan bir şey kaçırılırsa, sünnetler, kılınan farzın kemâl bulmasına sebeb olur. Yoksa sünnetler kazaya kalmış farzların yerine geçmez) buyuruyor. Böyle olduğunu, **(Rûh-ul-beyân)** tefsîri, İbni Âbidîn ve İbni Nüceym-i Mısrî hazretleri de, uzun bildirmekdedir. Bunlar ve dahâ başka bilgiler, vesîkaları ile birlikde **(Seâdet-i ebediyye)**nin yedinci ve sonraki baskılarının kazâ nemâzları bahsinde uzun yazılıdır. Lütfen oradan okuyunuz. Özrle kaçırılan **(Fâite)** nemâzlar ile, tenbellikle kılınmamış **(Metrûkât)** denilen nemâzları, birbirine karışdırmamalıdır. Molla Husrev, molla Gürânî ve birçok âlimlerin, fâite nemâzlar için söylediklerinin, terk edilmiş nemâzlar için de söylenmiş olduğunu sanan câhil din

adamına aldanmamalıdır. Bunların ahkâmının başka başka olduğunu, fıkh kitâbları uzun bildirmekdedir. (Kabul olur, kabul olmaz) ve (Sahîh olur, fâsid olur) ta'bîrlerinin birbirleriyle karışdırılmaması lâzım geldiği de buradan anlaşıldı. Fıkh kitâblarındaki kelimelerin ma'nâlarını iyi anlamak ve her birini yerlerinde kullanmak lâzımdır.

9 — **(Hoparlörden çıkan sesin, imâmın ve müezzinin sesi olup olmadığı bahsi bir yana, hoparlörden maksad, sesin uzağa ulaşdırılmasıdır. Mübelliğin sesi de, imâmın sesi değildir. Fekat, müctehîdlere gore, nemâzın sıhhatine mâni' olmaz. Çünki, bir işden kasd ne ise, hükm ona göredir. İmâm hoparlörle kıldırırsa, (veleddâllîn) dediği zeman, âmin diyenlerin nemâzları bozulur demek mesnedsizdir)** gibi sözlerle Seâdet-i ebediyyedeki ilmî yazıları çürütmek, ibâdetleri, âdetlere, modalara uydurmak istiyenleri de işitiyoruz.

Hoparlörden çıkan sesin, imâmın ve müezzinin sesi olup olmadığı bahsini bir yana bırakanların söyliyeceği sözler, elbette böyle olur. Asl, bu konunun temel bilgisinin ehemmiyyetini anlamak, bunu bir yana bırakmamak lâzımdır. Burada, fen bilgisi ile fıkh bilgisi yanyana gelmekdedir. Fıkh kitâblarında (Mübellig, ya'nî müezzin olan kimsenin, aynı nemâzı kılmakda olması lâzımdır. Aynı nemâzı kılmıyan, dışardan birinin sesine uyan cemâ'atin nemâzları kabul olmaz) buyuruluyor. Hoparlörden çıkan sesin imâmın veya müezzinin sesi olmıyacağını, fizik kitâblarındaki geniş bilgiler açıkça göstermekdedir. Hoparlörden ve radyodan çıkan seslerin

insan sesi olmadığını, (Seâdet-i ebediyye) kitabımın tegannî ve müzik bahsinde, vesikalarla bildirmişdim. Oradan okuyanlar ve anlıyanlar, bu âletlerden çıkan seslerin tınısının, yüksekliğinin ve şiddetinin ve ses harmoniklerinin başka olduğunu iyice anlar. İşte, o, bir yana atılmak istenen mühim sebeblerden dolayı, hoparlörden ve radyodan çıkan sese uyarak nemâz kılanların nemâzlarının kabul olmıyacağını, fıkh âlimlerinin hükmleri açıkça bildirmekdedir. Demek ki, sesi uzağa ulaşdırıyor diyerek, hoparlörle nemâz kılmağa cevaz vermek, fıkh bilgisine de, fen bilgisine de ehemmiyyet vermemek veya bu ilmlerden haberi olmamak demekdir. Cemâ'atin yalnız imâmın sesine değil, aynı nemâzı kılan mübelliglerin sesine uyması caizdir. Fekat, böyle olmayan seslere uyanların nemâzı kabul olmaz. (Bir işden kasd ne ise, hükm ona göredir) sözünün burada yeri yokdur. Bu kıymetli sözü burada sened olarak ileri sürmek, bunun ne demek olduğunu anlamamış olmağı gösterir. Meselâ, haramlar, iyi niyyetle işlenince halâl olur denilemez. Haram işlemek, ancak şerî'atin izn verdiği ve özr tanıdığı yerde caiz olur. **(Mecelle)** nin ikinci maddesi ve (Eşbâh) kitabının ikinci kâ'idesi olan bu söz; bir işe karşı yapılacak muamelenin, maksada göre değişeceğini göstermekdedir. Meselâ, bir kimse, av için bir yere tuzak kursa, buraya tutulan av, onun malı olur. Eğer ağını kurutmak için koymuş ise, buraya tutulan av, onun malı olmaz. Fekat, dünyâ işlerinde bile birçok ahkâmı şer'ıyye vardır ki, kasd ve niyyete göre, onun hükmü değişmez. Meselâ bir kimsenin malını diğer kimse latife ve şaka niyyeti ile, iznsiz alsa, gasb etmiş olur. Ödemesi lâzım gelir, denilmişdir. Bunun gibi, sokakda uyumuş olan serhoşûn

cebindeki para çantası, çalınmasın diye alınırsa, gasb edilmiş olur. Kasdin ve niyyetin iyi olduğuna bakılmaz. İbâdetlerin sahîh olması için niyyetin şart olduğunu biliyoruz. İbâdetlerin, ibâdet olması için, tek bir dürlü niyyet vardır. Bu da, (İbadeti Allah rızâsı için yapmağa, farzın, belirli farz olduğuna) niyyet etmekdir. İbâdetlerin sahîh olup olmaması, şartlarının bulunup bulunmamasına bağlıdır. İbâdete iyi veya bozuk, başka kasdların karışdırılması, ihlâsa, sevabın az veya çok olmasına te'sîr eder. Sıhhatinin şartlarından birisi eksik olduğu için sahîh olmıyan bir ibâdet, ne kadar iyi maksadla yapılırsa yapılsın, sahîh olmaz. İbni Âbidîn beşinci cildde buyuruyor ki. (Ri**ya,** gösteriş için kılınan farz nemâzın sevabı olmaz. Sünnet ise, hiç kılınmamış olur. Çünki sünnetler, farzları temâmlıyacak sevabı elde etmek için kılınır.) Nemâz tekbîrlerinin cemâ'ate duyurulması için lâzım olan şart, hoparlörde yokdur. Nasıl kasd edilirse edilsin, hoparlörün sesine uyarak kılınan nemâz sahîh olmaz. Bu şartlardan biri bulunmayınca, müezzinin teblîği de sahîh olmaz. Bu şartlar, Seâdet-i ebediyye kitabımda, fıkh kitâblarından terceme edilerek bildirilmişdir. Hoparlörle ve radyolarla; ibadethaneler dışında, her dil ile, va'zlar verilmesi, dînî, ilmî, fennî, ahlâkî neşriyyât yapılması elbet caizdir ve çok fâidelidir. Buna karşı hiçbir din adamı birşey demez.

10 — (İspirtonun necs olup olmadığı münâkaşa edilmiş, ba'zı fükahâ necs olduğuna hükmetmiş, ba'zı fükahâ necs olmadığı hususundaki delili kuvvetli bularak, fetva vermişlerdir. Bunlar, ispirtoyu zehr nev'inden saymışlar, içilmesi haram ise de, necs değildir demişlerdir, ispirto karışdırıldığı için, tentürdiyot gibi

kullanılmasında ihtiyâç ve zaruret olan ilâçları da aynı hükme tâbi' tutmak doğru olmaz) diyenler oluyor.

İbni Âbidîn üçüncü cild yüzaltmışüçüncü (163) sahîfede buyuruyor ki, (Şerâbın damıtılmasından elde edilen (arak-ı hamr) ya'nî ispirto da, şerâb gibi kaba necâsetdir. Damlasını içmek haramdır. Bunun kaynaması ve uçarak elde edilmesi, şerâblıkdan çıkarmaz. Az mikdârı, serhoş etmese dahî, haramdır. Had vurulması lâzımdır. İspirtonun necs olduğu **(minyet-ül-musallî)** de de yazılıdır. Fetva da böyledir. Rakı içmeğe alışmış olan ba'zı fâsıklar, alkolün temiz olduğunu ve içmesinin halâl olduğunu söylerlerse, bunlara aldanmamalıdır. Şems-ül-eimme Serahsî hazretleri, şerâbın kaynamakla şerâblıkdan çıkmadığını, bunun için de, alkol içene had vurulacağını bildirdi. Alkolün şerâbdan başka birşey olmadığında ve şerâbdan katkat dahâ çok serhoş etdiğinde şübhe yokdur.) Görülüyor ki, kuvvetli bulunan delîl ve güvenilen fetva, ispirtonun necs olmadığı değil, necs olduğu hususunda verilmişdir. Yukarıdaki vesika, böyle olduğunu göstermekdedir. Rakı ve kolonya dökülen elbisenin, derinin ve tentürdiyot sürülen yerlerin, nemâz kılarken yıkanması lâzım geldiği, buradan anlaşılmakdadır. Çünki, görülmiyen sıvı necaset bulaşan insane derisinin, kurumakla değil, ancak yıkamakla temiz olacakları, fıkh kitaplarından açıkça bildirilmekdedir. Tentürdiyot ve diğer ispirtolu ilâçlar ve yimesi, içmesi haram olan şeyler, zaruret olunca, tedâvî için kullanılabilir. Bunların tedâvîde kullanılabilmeleri için, temiz olduklarını körü körüne savunmağa lüzum yokdur. Bu yazdıklarımız gibi düşünmiyenler, kusurumuza bakmasınlar. Biz, kendi görüşümüzle,

düşüncemizle yazamıyoruz. Fıkh âlimlerinin beyân buyurduklarından ayrılamıyoruz. Bizim kısa görüşlerimizin ve noksan akılarımızın, hakikatleri anlıyacağına güvenemiyoruz. İbâdet yaparken, âdete, modaya uymakdan korkuyoruz. Selef-i sâlihînin yolunda bulunmağa uğraşıyoruz.

11 **_ (İslâmiyyet, yalnız akla ve tecribeye dayanan bir dindir sözü yanlışdır. Çünki, islâmiyyet vahye ve nakle dayanır. Ancak, akla muvâfıkdır)** diyerek de saldırıyorlar.

(Seâdet-i ebediyye) ye dikkat edilirse, yukarıdaki yazının, yine noksan duyurulmak istendiği görülür. Kitâbda (İslâmiyyet; düşmanların, mürtedlerin uydurduğu gibi hurafe, hikâye dîni değildir. Her ilmi, her fenni ve her tecribeyi emr eden ve zaruretler karşısında her müsâ'adeyi bahş eden, yalnız akla ve tecribeye dayanan bir dindir) denilmekdedir. Bu yazı; islâm düşmanlarına, islâmiyyetin ne olduğunu, neleri emr etdiğini anlatmak için yazılmışdır. İslâmiyyetin ve islâm bilgilerinin kaynağını göstermediği meydandadır. Birkaç satır yukarısına dikkat edilirse, islâm bilgilerinin **(Ulûm-i nakliyye)** ve **(Ulûm-i akliyye)** olarak ikiye ayrıldığı yazılıdır. Ulûm-i nakliyyenin, ya'nî din bilgilerinin **(Edille-i şer'ıyye)** denilen dört kaynakdan alındığı da bildirilmekdedir. Görülüyor ki, aynı sahîfede yazılı olan yazıların, hattâ bir cümlenin bir kısmı alınıp, diğer kısımlarını gizli bırakmak sureti ile, **(Seâdet-i ebediyye)** kitabımı gözden düşürmek gayretkeşliği vardır.

12 — **(İmâmı a'zamın büyüklüğü, İbni Hacer-i Mekkînin «Mevâhibür-rahmân» kitabından ahnmışdır diyor. Mekkî'nin eserinin adı Hayrât-üi hisân'dır)** diyerek,

Seâdet-i ebediyye kitabına saldırmak istiyenlerin şahlanmalarının da boşuna olduğunu üzülerek kendilerine bildiririm. Seâdet-i ebediyye'nin ilk baskılarında (İbn-i Hacer-i Mekkînin Hayrât-ül hisân kitabının tercemesi olan Mevâhibür-rahmân kitabından alınmışdır) yazısı, sonraki baskıda dizilirken (Hayrât-ül-hisân kitabının tercemesi olan) kelimeleri unutulmuş, baskıdan sonar görülerek, dahâ sonraki baskılarda düzeltilmişdir. 1969 Şubat ayında yapılan yedinci baskısında (İbn-i Hacer-i Mekkî'nin Hayrât-ül-hisân kitabından alınmışdır) yazılıdır.

13 — (Se'âdet-i ebediyye kitabında Ahmed Ebüssü'ûd diye yazılıdir ki, yanlışdır. Ebüssü'ûd efendinin adı Ahmed değil Melımed'dir) denildiğini işitdim.

Kitabımın, yanlış aramak için, ne kadar dikkatle incelendiğini takdirde karşıladım. Büyük yanlış olarak yakaladıkları ve her tarafa yaymakda yarış etdikleri anlaşılan bu sözün de, özünü yazmağa mecbur bırakılmış oluyorum. Ahmed Ebüssü'ûd efendinin ismini, Şemseddîn Sami beyin meşhur ve kıymetli olan **(Kâmûs-ul-a'lâm)** kitabından alarak yazmışdım. **(Keşfüz-zünûn)** kitabının çeşidli yerlerinde (Ebüssü'ûd bin Muhammed) yazılıdır. Yanî, babasının adı Muhammed olduğu bildirilmekdedir. Meşhur **(Esmâ-ül müellifin)** kitabında ise, (Ebüssü'ûd efendinin isminin Mehmed olmayıp, Ahmed olduğu tahakkuk etmişdir) denilmekdedir. Bu vesikalar

gösteriyor ki. Ebüssü'ûd efendinin kendi adı Ahmeddir, Babasının adı Muhammeddir.

14 — (Konyalı Vehbî efendinin tefsiri bir va'z kitabıdır, yeni yazılan türkçe tefsirlerin ve ilmihâllerin en kıymetli sanılanlarında bile, şahsî düşünce b'ulunmakda, okuyuculara zararı, fâidesinden çok olmakdadır. Bu sözler indîdir) deniliyor.

Konyalı Vehbî efendinin tefsîrine va'z kitabı demek, ona bir kusur isnâd etmek olamaz. Bil'akis, çok geniş ve çeşidli bilgiler ihtiva ediyor demekdir. Öyle olduğunu, (Medreset-ül-mütehassısîn) müderrislerinden seyyid Abdülhakîm efendi hazretleri bildirmişdir. Yeni yazılan türkçe tefsîrlerin ve ilmihâllerin... diye söze başlaması de, kasdlı bir davranış olduğunu gösteriyor. Çünki bir satır önce (Mevâkib, Tibyân ve Ebülleys) gibi türkçe kıymetli tefsirler, bu kitâblardandır diye, bu üç tefsirin övüldüğü okuyuculardan gizlenmekdedir.Bu satırlarda, kıymetli kitâbların değil, din ile ilgisi olmıyan gazetelerin ve mezhebsiz, sapık kişilerin çıkardığı tefsîrlerin ve câhillerce kıymetli sanılan kitâbların zararlı olduğu bildirilmekdedir. Ard fikri olmıyan insaflı ilm adamlarının, bu ikisini ayırd etmesi, haksız davranışdan sakınması gerekir.

15 — (Mevdû'at sahibi Aliyy-ül Kâri gibi büyük bir âlim ve İhyâ-ı ulumda mevdu' hadîs var diyenler hakkındaki sözler de mesnedsizdir) diyorlar.

Aliyy-ül Kârî'nin, (Ehâdîs-ül mevdû'at) kitabında, sahîh hadîslere mevdu' dediği ve (Fıkhı ekber)i şerh ederken, Peygamberimizin «sallallahü aleyhi ve sellem» mübarek ana ve babalarının kıymetini

küçülten yazılarından dolayı islâm âlimlerinin gözünden düşdüğünü yazmak, mesnedsiz imiş. Aliyy-ül Kârî'nin mevdu' dediği hadîslerden çoğunun sahîh oldukları ve Resûlullah «sallallahü aleyhi ve sellem» efendimizin mübarek ana babalarına, onun gibi saygısızlık gösterenlerin yanıldıklarını, kıymetli kitâblar bildiriyor. Bunlardan birkaçı **(Seâdet-i ebediyye)** kitabımın sonunda, **(Aliyy-ül Kârî)** isminde yazılıdır. Okuyanların ma'lûmudur. Ma'lûmu olmıyanların mesnedsiz demelerinin, mesnedsiz olduğu meydandadır. Resûlüllah efendimizin hadîsi şeriflerine ve mübarek ana ve babalarına haksız olarak dil uzatanın, bu çirkin davranışını ortaya koyana yardımcı olmak gerekir iken, suçlu olanı savunmağa kalkışanlara doğrusu çok şaşılır.

16 — (Her müslimanın otuz üç farzı bilmesi lazımdır. Otuz üç farz, şunlardır diyor ve otuz üç farzı sayıyor. Fekat bunların içinde, oruç, zekât, haccın farzları başda olmak üzere, dahâ nice farzlar zikr edilmemişdir. Farzları otuzüçe inhisar etdirmek, doğru değildir. Her müslimanın bilmesi gereken diğer farzlar vardır) diyerek,

(Seâdet-i ebediyye) kitabına saldıranların da bulunduğunu işitdim. Bu kahramanların kullandıkları taktiğe, çocuklar bile güler. Kitabımda, farzların otuzüç olduğu yazılmıyor. Halk arasında yayılmış olan ve herkesin, mektûbla sormuş oldukları otuzüç farzın neler olduğu bildiriliyor ve sonra (elli dört farz başka olup, **(Mızraklı İlmihâl)** de yazılıdır) deniliyor. Bu satırı gizleyerek,

(Farzları otuzüçe inhisar etdirmek doğru değildir) demek, yalancılık ve iftira etmekdir. Bir ilm adamına değil, bir çocuğa bile yakışmaz.

17 — (Şâirlerden alınıp, kitaba serpilmiş olan manzumelerde, sahibinin ismi verilmemiş, ayrıca ba'zı mısra'lar ve kelimeler müellif tarafından değişdirilmiş, adetâ bir tahrif yapılmışdır. Kitâblardan terceme ve nakl ederken de, oradan aldıkları ile kendi görüşlerini kanşdırıyor. İlmî usûle uyarak bunları parantez işaretleri ile ayırmıyor. İlmî emânete riâyet etmiyor) sözlerini de işitince, hayret etdim.

Acaba bunlar, başka bir kitabı okuyup da, **(Seâdet-i ebediyye)** mi zan etdiler demekden kendimi alamadım. **(Seâdet-i ebediyye)** kitabının yazılmasında en çok dikkat edilen nokta, metinleri ve ismleri parantezlerle ayırmak olmuşdur. Parantezler de, köşeli ve yuvarlak olarak ikiye ayrılmış, her biri başka maksadlarla kullanılmış, önsözlerde bu husûsda bilgi verilmişdir. Her sahîfede hemen göze çarpan çeşidli parantezler, sözümüzü tevsîk etmekdedir. Misâl istiyenlerin, herhangi bir sahîfeyi açıp, dikkatle okumalarını tavsiye ederim. **(Seâdet-î ebediyye)** kitabı bir şi'r mecmû'ası değildir. Bahsleri birbirinden ayırmak için, boş kalan yerlere, önündeki konu ile ilgili bir şi'r bularak yerleşdirilmişdir. Osmanlı edebiyyâtı ağır olduğu için, kolay anlaşılmasını sağlamak maksadı ile, kelimelerin hattâ beytlerin sâdeleşdirilmesi, açıklanması ciheti tercîh edilmişdir.

18 — (Yer yer tesavvufî açıdan temas olunan hususlar da, tam bir vuzuha kavuşdurulmamışdır) sözleri de, nasıl bir anlayışın ifâdesi olduğunu hemen göstermekdedir.

Bin sahîfeden fazla olan kitabın yarıya yakın bir kısmı, büyük velî, tesavvuf üstadı, eserleri dünyâca tanınmış, imâm-ı Rabbânî, müceddid-i elf-i sânî Ahmed Fârûkî «rahmetullahi aleyh» hazretlerinin **(Mektûbât)** kitabından, bir kısmı da, râsih ilmli, büyük velî, Muhammed Ma'sûm hazretlerinin mektûblarından terceme edilmişdir. Büyük tesavvuf üstadı ve (Süleymaniyye) medresesinin tesavvuf müderrisi, derin âlim seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî hazretlerinin huzurunda uzun zeman yetişdikden ve tesavvuf büyüklerinin ıstılahlarından ve zevklerinden birşeyler sezdikden ve Mektûbâtın fârisî olan aslını senelerce okudukdan sonra, 125 mektubu türkçeye, gayet açık olarak terceme etmekle şereflendim. Tesavvuf ilmi, kitâbla ve sözle anlatılacak, kolaylıkla kavuşulabilecek ucuz bir metâ' değildir. Nasîbi olanlar, okumakla birşeyler sezer. Anlamıyanlar da, vuzuha kavuşdurulmamışdır der. (Men lem yezuk, lem yedri) hükmü yerini bulur.

19 — (Sehâdet parmağım uzatarak selâm vermek caiz değildir demesi de mesnedsizdir) diyorlarmış.

Büyük âlim Ahmed İbni Kemâl hazretlerinin **(Kitâb-ül-ferâid)** de bildirdiği hadîs-i şerîfde **(Başkalarına benziyen bizden değildir. Yehûdilere ve hıristiyanlara benzemeyiniz! Yehûdîler, parmakla işaret ederek, hıristiyanlar da, el ile işâret ederek, mecûsîler ise eğilerek selâm verirler. Siz bunlara benzemeyiniz!)** buyuruldu.

(Şir'atül-islâm) da ve **(Kârî-ül-Hidâye)** fetvasında Müslimân, parmağı ile işaret ederek selâm vermemelidir diyor. İşaret parmağını kaldırarak selâm vermek bid'atini ortaya çıkaranların, islâmiyyete yapdıkları zararın büyüklüğü bu vesikalardan anlaşılmakdadır. Allahü tealâ, müslimânları, bu câhillere aldanmakdan korusun!

20 — (Hilmi Bey'in yayınladığı İmân ve İslâm kitabı, metne uygun terceme edilmemiş. Yeni fikrler eklenmiş. Okunması tavsiye edilemez) miş.

Aramış, taramış. Çok şükr, ilmî bir hatâ bulamamış. Terceme ederken yapılan sâdeleşdirme ve açıklamalara çatıyor. Kıymetli kitâblardan alarak eklediğim açıklamaları, kendi görüşüm sanıyor. Dinde reformcuların, mezhebsizlerin içyüzlerini, yüzkaralarını ortaya koyan eklemeleri beğenmiyor. Bu yüzden, Resûlullah efendimizin bir hadîsinin açıklaması olan **(Îmân ve İslâm)** kitabının okunmasını tavsiye etmeği uygun görmüyor. Ehl-i sünnet kitâblarını kötüliyenler, Vehhâbî sapıklarının bozuk, yıkıcı ve bölücü neşriyyâtına karşı hiçbir reaksiyon göstermiyorlar. Bil'akis onları övüyorlar. Elhamdülillah! Asîl türk milleti, islâmiyyeti içerden yıkan münafıklara değer vermiyor. Fâideli. doğru ve Allah rızâsı için yazılmış olan kitâblarımı seçiyor, alıyor. Onların etiketlerine ve yaldızlı sözlerine, yazılarına aldanmıyor. Din simsarlarının, vehhâbî parası ile beslenen îmân hırsızlarının zehrli kitâblarını almıyor, okumuyor.

21 — **(Ehl-i sünnet yolu)** kitabıma da, bakınız nasıl saldırmakdadır:

(«Allahü teâlânın zâtına ve sıfatlarına âid ma'rifetleri ümmetin yüksek olanlarının kalblerine akıtmışdır» diyerek. Peygamberin tebliğ vazifelerinin arasında ayırım yapması doğru değildir) diyor.

Halbuki birçok kitâblarda, meselâ Abdülganî Nablüsî hazretlerinin (Hadîka) kitabının ikiyüzüçüncü sahîfesinde ve (Berika) kitabının ikiyüzaltıhcı sahîfesinde ve imâmı Kastalânî hazretlerinin (Mevâhib) kitabında bildirilen Mi'râc hadîsinde, Peygamberimiz (Rabbim bana, başka başka üç ilm bildirdi. Birinci ilmi kimseye bildirme dedi. Çünki, bu ilmi, benden başka hiçkimse anlıyamaz. İkinci ilmi dilediğine bildirebilirsin dedi. Üçüncü ilmi ümmetinin hepsine bildir diye emr eyledi) buyurdu. Yine bu kıymetli kitâblarda diyor ki, (Ebû Hüreyre «radıyallahü anh» buyurdu ki, Resûlullahdan iki çeşid ilm aldım. Birini sizlere bildirdim. Eğer ikincisini anlatırsam, anlıyamazsınız, sapıtdı diyerek beni öldürürsünüz). Kitabımda, bu iki ilmi bildirmişdim. Resûlullah efendimiz ve Onun Eshâbı, bu iki ilmi, birbirlerinden ayırıyorlar. Mezhebsiz din adamı ise, bu iki ilmi ayırmağı suç sayıyor. Hattâ ikincisini inkâr ediyor. Evet, vehhâbîler ve onlara aldanmış. mezhebsiz olmuş zevallılar, bu ikinci ilme inanmıyorlar. Bu (Tesavvuf) ilmini anlatan Ehl-i sünnet âlimlerinin yazılarının okunmasını, öğrenilmesini istemiyorlar.

22 — (Her müslimanın kelâm, fıkh ve tesavvuf bilgilerini lüzumu kadar öğrenmesi farz-ı ayndır ifâdesi hatâdır) diyor.

Bu yazıyı, İbni Âbidîn hazretlerinin (Redd-ül-muhtâr) kitabının yirmidokuzuncu sahîfesinden terceme ederek yazmışdım.

Tesavvufun iyi ahlâk edinmek olduğunu bilen kimse, ahlâk bilgisi öğrenmenin farz olduğuna karşı gelmez. Vehhâbîler, tesavvufa inanmadıkları için, buna da hatâ diyecekleri tabî'îdir. İmâmı a'zam ebû Hanîfe hazretlerinin bulunduğu asrı öven hadîs-i şerifin Buhârîde ve Müslimde yazılı olduğunu, Vehhâbîlerin meşhur (Fethulmecîd) kitabı bile, dörtyüzdoksanıncı sahîfesinde bildirmekdedir. Eshâb-ı kiramdan sonra gelen zemanların en iyisi olan o asrın âlimlerinin en üstünü olduğu sözbirliği ile bildirilen o yüce imâmı övmeğe, yalnız bu hadîs yetişmez mi? Herhangi bir hadîs-i şerif için, islâm âlimlerinin mevdu' hadîsdir demeleri, câhillerin anladıkları gibi değildir!

Cevdet Paşanın kitabını yazarken yapdığım açıklamaları, lüzûmsuzmuş gibi göstermeğe kalkışması da, nasıl bir ard fikrle davranıldığını ortaya koyuyor. Çünki bu açıklamalar, vehhâbîleri rezîl etmekdedir. Mezheb imamlarımızı övmemize, mezhebsiz olanların dayanamıyacakları da meydandadır.

23 — Vehhâbîlerin sapık fikrlerine aldanmış, mezhebsiz olmuş birisi de **(«Biz, Kur'ân-ı kerîmi ve hadîs-i şerifleri anlayıp amel etmek için değil, bereketlenmek ve fâidelenmek için okuyoruz» hükmü, gerçeği ifâde etmemekdedir)** diyor.

Kitabıma (yanıltıcı ve şaşırtıcı) diyebilmek için, gerçeğe uymıyan bir ifâde bulduğunu i'lân ediyor. Açıkgözlülük edip, yazımı ortadan ikiye bölmüş. Bunlardan yalnız birini yazmış. Gerisini yazmak işine gelmemiş. O gizliye dursun. Ben bildireyim: (Biz, ahkâm-ı şer'ıyyeyi, din imamlarımızın kitâblarından öğreniyoruz. Din

imamlarımız, Kur'ân-ı kerîmin ma'nâsını, Tâbi'înden ve Eshâb-ı kiramdan öğrenerek, bizim kolay anlıyabileceğimiz şekilde, kitâblarına yazmışlardır). Mezhebsizleri sinirlendiren bu yazı, Seâdet-i ebediyyenin Vehhâbîler ve Ehl-i sünnet'in cevâbı bahsinde dahâ geniş vardır.

24 — Dünyâ çıkarları için, dîni âlet ederek, milletimizin dînini, îmânını bozan iki yüzlülerin mecmû'a ve kitâblarındaki zehrleri ve zararları yok etmek ve temiz gençlere doğru yolu göstermek için, yıllarca didinerek, kıymetli kitâblardan topladığım bilgileri basdırmak nasîb olmuşdu. Kitâblarımın yurdumuzda yayıldığını görmekle, Rabbime nasıl hamd edeceğimi bilemiyorum. Dışardan ve içerden, İslâmiyyeti yıkmak istiyenlere karşı kalkan gibi dikilen (Ehl-i sünnet) âlimlerinin bu bilgileri, temiz gençlerin uyanıklığı ve anlayışları sayesinde revâc bulmakda, ecdadımızın doğru inançları, saf ruhlara yerleşmekdedir. Allahü teâlânın bu ni'meti, islâm düşmanlarını ve onların, müsliman görünen, hattâ din adamı geçinen kiralık maşalarını şaşkına çevirmendedir. Sapık ve câhil din simsarlarının, arabca ve ingilizceden terceme etdirerek gençliğin önüne sürdükleri, bozuk ve zararlı kitâbları satılamaz oldu. Milleti aldatamadılar. Doğru yoldan ayıramadılar. Efendilerinden aldıkları milyonlarca altın karşılığı girişdikleri yıkıcı, bölücü çabalardan bir sonuç alamadılar. Pazarları kesâda uğradı. Ehl-i sünnete saldırmalarına karşı şahlanmış olan kitâblarıma gölge düşürmeğe, yazılarımı lekelemeğe kalkışdılar. İslâm âlimlerinin kitâblarından topladığım ve kuvvetli vesîkalarını da eklediğim için, bunu da

beceremeyip rezîl oluyorlar. Hadîs-i şerifle övülmüş olan (Ehl-i sünnet) âlimlerinin sağlam ve doğru bilgilerini gençlere duyurmak

için, yalnız Allahü teâlânın rızâsı düşünülerek hazırlanmış kıymetli kitâbları lekelemeğe kalkışan din ve îmân hırsızlarının zararlarından, Allahü teâlâ, kullarını muhafaza buyursun! Âmin.

Kitabıma (Tam ilmî bir eser değildir. Dînî konularda, gereken dikkat ve i'tinâ gösterilmemişdir. Tereddütlere sebebiyyet verilmişdir) damgasını vurabilmek için, yapılan dedi-kodular ve bunların değerlendirilmeleri yukarıdadır. Mezhebsizlerin, din istismarcılarının, (Seâdet-i ebediyye) adındaki kitabıma vermek istedikleri hükmün de, istinâd etdikleri sebeblerin ilmî değerleri kadar önem taşıyacağını, muhterem okuyucularıma, hürmetlerimle ve sevgilerimle ve sevgilerimle arz ederim.

Vehhâbîlerin ve mezhebsizlerin ve dört mezhebin kolaylıklarını toplıyarak, beşinci bir mezheb meydana çıkarmak, ya'nî dört mezhebi **(telfîk)** etmek istiyenlerin bozuk yolda olduklarını ve islâmiyyeti içerden yıkan sinsi din düşmanı olduklarını ehl-i sünnet âlimleri vesikalarla isbât etmişler, müslimânların bu sapık din adamlarına aldanmamaları için müslimânları uyarmışlardır. Bu kıymetli kitâblardan biri Hindistânın büyük âlimi Muhammed Abdurrahman Silhetînin yazdığı **(Seyf-ül-ebrâr-il-meslûl alel-füccâr)** kitabıdır. Kitâb fârisîdir. Hindistânın Kanpur şehrinde 1300 [m. 1883] senesinde basılmış, İstanbul'da Işık Kitâbevi tarafından ofset baskısı yapılmışdır.

2 Şubat 1978 **24 Safer 1398**

Perşenbe

(Saîd efendi oğlu)

Kimya Yüksek Mühendisi ve Eczacı

Emekli Öğretmen Albay

HÜSEYN HİLMİ IŞIK